

ไก่ตัวแรก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราถึงบอกในการประพฤติปฏิบัตินะ ในการประพฤติปฏิบัติ เริ่มต้นหลวงปู่มาแล้วต้องมีครูอาจารย์ ถ้ามีครูบาอาจารย์คอยประคอง เพราะเวลาเราปฏิบัติไปเนี่ยนะ มันจะรู้เห็นอะไรที่แปลกๆ แต่ความรู้เห็นแปลกๆ นี้ เราจะพูดอย่างนี้ ในการปฏิบัติกับเราเนี่ยคือการเข้าเผชิญไปสู่ความจริง

แล้วถ้าเราเข้าเผชิญกับตัวเราเนี่ย อย่างเช่นเราเนี่ย ตัวเราเองเนี่ย เราถามตัวเราเองว่า เราทำผิดทำถูกอะไรบ้างเนี่ย ตัวเราเองเนี่ยตรวจสอบตัวเอง ใจโหมสังเกตได้โหมเวลาคนทำผิดกฎหมายเนี่ย ไปเจอเจ้าหน้าที่เนี่ย มันแสดงอาการเลยเพราะมันรู้ เราเห็นว่าเราทำผิด คุณเล่นการพนันติดำรวจเข้ามานี้โอยแตกกระจายเลย

ทีนี้จิตเราเนี่ยมันมีวิชา มันมีความเห็นผิดของมัน แล้วเราจะไปเผชิญหน้าต่อมันเนี่ย เราไปเผชิญหน้ากับจิตเราเองเนี่ย นี่การจะเผชิญหน้ากับจิต เราพุทโธๆ เนี่ย พอจิตเข้าไปเผชิญ ทีนี้ความจริงเนี่ยมันไม่ได้เผชิญ ใจที่เราพุทโธๆ กันอยู่เนี่ย มันดูสิเนี่ยเราทำอะไรก็แล้วแต่นะ ถ้าพูดถึงกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ยังไม่มาถึงเราเนี่ย เราสบายใจทั้งนั้นนะ เราสบายใจ เรานอนใจได้

แต่ถ้าวันไหนนะ เนี่ยดูสิอย่างเช่นเราเนี่ยเช่นเรา เขาบอกว่าเราพรุ่งนี้ต้องตายเนี่ย โอ้โหเป็นทุกข์เป็นยากเลยนะ แต่ถ้าเราบอกว่าคนเราเกิดมาต้องตายนะแต่เมื่อไรไม่รู้ แหมยังนอนใจสบายมาก แต่ถ้าพรุ่งนี้ต้องตายนะเอาแล้ว โอ้โห มันตื่นตื่นไปหมดเลย เราจะบอกว่าการเผชิญหน้ากับจิต พอจิตเข้าไปเนี่ยอย่างที่ว่าเนี่ย เนี่ยสิ่งที่เข้าไปเนี่ยนะ สิ่งที่ว่าหลุด

ในการปฏิบัติเนี่ยหลุดนะมีไหม มีแต่ส่วนน้อยมาก ส่วนน้อยมากๆ ส่วนที่ว่าปฏิบัติแล้วหลุดนะ เพราะพระเราเนี่ยปฏิบัติแล้วหลุดเนี่ยเห็นไหม เราไปหาหลวงปู่ชาล หลวงปู่ชาลเมื่อขึ้นปีเถาะรายเนี่ย ๓-๔ องค์ ตั้งแต่สมัยนั้น แล้วมันมีพระหลุดอยู่สององค์ พอพระหลุดสององค์พยายามจะช่วยกัน พยายามจะช่วยกันแล้วแบบว่าให้สึกก่อน เพื่อไปหาหมอด้วยแล้วก็ช่วยกันไ้

พอบอกว่าลิกขังปัจจักขามิ เขาก็บอกว่า เอ็งก็บอกว่าลิกขังปัจจักขามิ สิ มันก็ไม่ยอม มันก็พูดแกล้งกันไป หลวงปู่ชาลเถ่าให้ฟังขำมากเลยนะ เห็นไหมเนี่ยที่ว่าพอสุดท้ายแล้วรักษาก็หายเพราะพาพระไปหาหมอเนี่ย หมอเนี่ยนะ พวกเขามันกดประสาท มันกดประสาทเฉยๆ เนี่ย ความรับรู้ของเรามันกลับเป็นปกติ หมอเนี่ยรักษาได้ด้วยสามัญสำนึกพวกเราเนี่ยจากจิตผิดปกตินี้มาให้เป็นปกติ

แต่ถ้าเราจะทำสมาธิเนี่ย มันเข้าไปสู่ลึกลงกว่าจิตที่เป็นปกติ ความเป็นสมาธิเนี่ยจิตที่ลึกลงเป็นปกติ ทางการแพทย์เนี่ย จิตพวกเราเป็นปกติเนี่ยหายแล้ว เนี่ยเป็นปกติว่าหายแล้ว หายแล้วถ้าพูดภาษาในประเพณีปฏิบัติเนี่ยคือนิพพาน นิพพานคือหายจากกิเลสใช้ไหม ต้องฆ่ากิเลสหมดถึงจะหายใช้ไหม แต่นี้ยังไม่ได้ฆ่าอะไรเลยก็ยังไม่หายไง ถ้าเป็นธรรมชาติยังไม่ได้ทำอะไรเลย

แต่ในทางการแพทย์เนี่ย ในทางจิตเวชเนี่ย ถ้าเราใช้ยากระตุ้นหรือเราใช้ชูดขึ้นมาแล้วเนี่ย จิตนี้กลับมาเป็นปกติคือกลับมาปกติ แต่ในการทำสมาธิเนี่ย มันจากปกติเนี่ยแล้วเข้าไปสู่สมาธิ จากปกติเนี่ย พุทโธๆ เนี่ย จากจิตสามัญสำนึกเนี่ย นี่พอจะเข้าไปเห็นไหม อย่างที่ว่ามันจะเริ่มมีอาการ ถ้าจิตมันเป็นอาการนะ จิตนะ อันนี้มันเป็นวาสนา

หลวงตาจะบอกว่าจิตที่ลึกลงนี้มีอยู่ ๕% จิตที่ลึกลงเนี่ยจะบอกว่าจิตที่ลึกลงเนี่ย เวลาจิตมันสงบขึ้นมา มันจะเห็นตัวมันเองเนี่ย ขึ้นไปอยู่บนอากาศเลย เนี่ยเวลาจิตจะลงสมาธิเนี่ย หลวงปู่มันเห็นไหม ท่านบอกเลยนะ เวลาเข้าเวลาจิตจะเป็นสมาธิเนี่ย ในทางปฏิบัติเนี่ยบอกว่าให้ขึ้นมาบ้านสิ เข้ามาบ้านคือเข้ามาสู่สมาธิเนี่ย มันก็ขึ้นไปบนหลังคา บอกให้ลงมา ลงมาก็ลงได้ลงไปเลย

บอกว่าให้เข้าบ้าน เข้าบ้าน เข้าบ้านหรือเข้าบ้านก็พร้อมขึ้นไปบนหลังคาเลย พอขึ้นไปบนหลังคาบอกให้ลงมาๆ ลงมาที่บ้านมันก็พร้อมลงได้ลงไปเลย เนี่ยจิตคนมันเป็นอย่างเนี่ย มันไม่เป็นปกติ มันไม่เป็นตามความเป็นจริงหรอก นี่พอเรามีสติไป สติปัญญาของเราเนี่ย พยายามรักษาตรงนี้ไว้ พยายามรักษาตรงนี้ให้มันเข้าไปเป็นปกติ เข้าไปโดยข้อเท็จจริงของจิต

คำว่าข้อเท็จจริงของจิต จิตที่ลึกลงเนี่ยมีอยู่ ๕ % เนี่ยหลวงตาเถ่าให้ฟังเหมือนกัน มีพระสมัยหลวงปู่ท่านเวลาจิตสงบลงไปเนี่ย จิตสงบลงไปแล้วนะ เห็นเป็นดวงเหมือนดวงจันทร์นี้อยู่ข้างหน้าเนี่ย แล้วมันลอยไป อันนี้มหัศจรรย์มาก มหัศจรรย์เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าถ้าจิตเราสงบแล้ว เราจะเห็นนิมิตเห็นภาพอย่างนั้นได้ แล้วจิตมันดีเพราะภาพนั้นจะชัดเจนใช้ไหม

พอภาพชัดเจนเนี่ย จิตโธนี่สิ่งที่เห็นเป็นดวงแก้วเนี่ยมันลอยไป เป็นเหมือนดวงจันทร์เนี่ยลอยไป พอลอยไปเนี่ย เขาก็ลุกขึ้นเพราะอยากได้เดินตามไป มันมหัศจรรย์ตรงนี้ไง คำว่าเดินตามไป

น้ำมันขยับแล้ว มันออกมาจากสามัญสำนึกแล้ว จิตมันต้องเลื่อน มันต้องหายทันที พอเราขยับสังเกตไหม พอเราเห็นนิมิต หรือพอจิตเราอยากรู้เนี่ย แวบหายเลย

แต่นี้ลูกขึ้นเดินตามเลยนะ อู๋ แสดงว่าจิตนี้มันคงมาก จิตนี้มันคงมากพอมันลุกขึ้นเดินตามเนี่ย ดวงจันทร์เนี่ยมันก็จะลอยไป ลอยไป ลอยไปเมื่อลอยขึ้นที่สูง พอขึ้นที่สูงปีนต้นไม้ ปีนต้นไม้ขึ้นไปเลย ออกแรงปีนต้นไม้ ดวงจันทร์นั้นก็ยิ่งลอยขึ้นไปเรื่อยๆ จะจับให้ได้ไง พอไปถึงยอดไม้ปีนมันคงออกแรงมากขึ้นไปแล้ว ดวงจันทร์นั้นหายแวบไปเลย พอแวบไปเลยลงไม่ได้ พอลงไม่ได้เนี่ยก็รีบบอกให้หมู่คณะมาลง

นี่สมัยหลวงปู่มนัสนะเนี่ย จิตที่มันมีเนี่ยเป็นอย่างนี้มันมี เราถึงบอกว่า จิตที่ลึกลับคนองมีอยู่ ๕ % พอจิตมันลึกลับคนองเนี่ย มันจะรู้เห็นสิ่งที่โลกคาดหมายไม่ได้ ถ้าโลกคาดหมายไม่ได้เนี่ย ถ้าครูบาอาจารย์ที่ท่านชำนาญของท่านนะ ท่านจะบอกให้ตั้งสติ ตั้งสติแล้วให้พุทโธๆ หรือดึงกลับมาให้ได้ ดึงกลับมาให้ได้ ถ้าดึงกลับมาได้เห็นไหม อย่างเช่นอย่างเรื่องอภิญญาเนี่ย เวลาจิตเราเนี่ยเห็นไหม เนี่ยพอจิตเราลงสมาธิเนี่ยจะใสจะสว่าง เป็นความสว่างอยู่ข้างนอก

แล้วเรากำหนดพุทโธๆ เนี่ย จิตนี้รำพึง ตั้งสติแล้วดึงสิ่งนั้นเข้ามา ดึงสิ่งที่เห็นนั้นเข้ามา ดึงสิ่งที่เห็นนั้นเข้ามา ดึงสิ่งที่เห็นนั้นเข้ามา จนสิ่งที่เราเห็นกับใจนี้เป็นอันเดียวกัน พอสิ่งที่เรารู้เนี่ยเพราะจิตมันออกรู้ข้างนอก ถ้าเราพุทโธๆ เนี่ยน้อมมันเข้ามา น้อมมันเข้ามา พอน้อมมันเข้ามาสู่จิตใช้ไหม เพราะความสว่างนั้นจิตเป็นผู้เห็นแสงสว่าง พลังงานมันออกไปอยู่ข้างนอก

พอเราพุทโธๆ เนี่ยพยายามดึงพลังงาน พลังสิ่งที่เห็นเนี่ยเข้ามากับจิตเราเนี่ยเป็นอันเดียวกัน พออันเดียวกันเนี่ยมันสว่างเห็นไหม สว่างจากภพ สว่างจากจิตเลย พอสว่างจากจิตเพราะจิต.. สิ่งที่เห็นใช้ไหมโลกนี้เป็นของคู่ใช้ไหม หลวงตาบอกพุทโธกับเราเนี่ย เนี่ยเราพุทโธสัญญาอารมณ์กับเรา แต่เป็นของคู่หมด จิตนี้เห็นๆ ความสว่าง พอแสงสว่างเนี่ยมันกลับมาเป็นหนึ่ง พอกลับมาเป็นหนึ่งเป็นอันเดียวกับจิตปั๊บ พอจิตสว่างปั๊บ เหมือนพระอาทิตย์เลย

เหมือนดวงอาทิตย์ พอแสงสว่างดวงอาทิตย์มันออกไปจักรวาลนี้เลย มันส่งไปทุกบ้านทุกเรือนเลย นี่พอจิตมันเข้ามาถึง ความสว่างเข้ากับจิตเป็นอันเดียวกัน ปั๊บ แสงสว่างตกที่ไหนนะ เราดาเนี่ยตาพิศดานี้เห็นเลย หูได้ยินเท่าที่แสงนั้นตก เห็นหมดเพราะมันเห็นเอง จิตมันเห็นแล้ว ทีแรกจิตเห็นแสงสว่างใช้ไหม จิตเห็นแสงสว่างใช้ไหม พอแสงสว่างนั้นกับจิตมันเป็นอันเดียวกันใช้ไหม พอเป็นอันเดียวกันเนี่ย สิ่งที่เป็นแสงสว่างนั้น จิตนั้นเห็นหมดเลย เนี่ยจิตที่ลึกลับคนองอย่างเนี่ยมันมีของมัน ทีนี้พอมีของมันเนี่ย พอจะเข้าไปเนี่ย พอสิ่งที่เข้าไปนี้ จิตที่มีสามัญสำนึกที่เป็นหลักนะ

จิตที่ไม่มีสามัญสำนึกที่เป็นหลักเนี่ย พอเห็นสิ่งใดแล้ว มันจะมีแรงโน้มถ่วง แรงโน้มถ่วงนะ โลกนี้มันมีแรงโน้มถ่วง มันดึง ดึงต่างๆ ดึงไว้อยู่กับโลกนี้หมดเลย แรงโน้มถ่วงมันดึงไว้เห็นไหม สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นจากแรงโน้มถ่วง จิตก็เหมือนกัน จิตมีแรงโน้มถ่วงความโน้มถ่วงแรงโน้มถ่วงของมัน เพราะมันเนี่ยสัจตะโลกนี้เป็นผู้ขัง นี่พอเราจะเข้าสู่แรงโน้มถ่วงนั้นเห็นไหม มันจะมีแรงต้าน ใจ มันจะมีแรงต้าน มันจะมีแรงผลัก มันจะมีแรงต่างๆ นี่แรงต่างๆ เนี่ยพอเราพุทโธๆ เข้าไปเนี่ย มันจะมีสิ่งใดเราต้องพุทโธไว้ชัดๆ อันนี้พูดถึงนี่ตามข้อเท็จจริงนะ

แล้วถ้ามันเป็นกรรมละ มันเป็นกรรมละ จิตของคนมันสร้างเวรสร้างกรรมมา มีมากนะพอ กาวนาไปจะมีเสียงเข้า จะมีเสียงต่างๆ เข้าเนี่ย เสียงเข้าเนี่ยนะมันเป็นปกคิอยู่แล้ว เนี่ยเสียงต่างๆ มัน มีอยู่ธรรมชาติของมัน พอเราไปข้องกับเสียงนั้นเห็นไหม เราไปข้องกับเสียงนั้น เราไปโน้มน้ำหนัก เสียงนั้นมาเป็นเรา พอไปโน้มน้ำหนักเสียงนั้นมาเป็นเรานั้นก็จะมากวนเรา ถ้ากวนเราเห็นไหมถ้าเรา ฉลาดเห็นไหม เราตั้งสติไว้ชัดๆ พุทโธๆ ไว้ชัดๆ เสียงก็คือเสียง สรรพสิ่งก็คือสรรพสิ่ง

เนี่ยคำนี้กรรมฐานชอบพูดมาก ผู้รู้ สิ่งให้ถูกรู้ พุทกันบ่อยมากเลย ผู้รู้ สิ่งให้ถูกรู้ เสียงคือสิ่ง ให้ถูกรู้ ผู้รู้คือจิตเรา ถ้าเราพุทโธๆๆ ไปเนี่ย เราอยู่กับผู้รู้ สิ่งที่ทำให้กระทบใจ สิ่งที่ทำให้ถูกรู้เห็นไหม เราใช้คำว่า รูป รส กลิ่น เสียง เป็นอายตนะ เป็นบ่วงของมารเป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เนี่ยมันจะเข้ามา ตรงเนี่ย เราอยู่กับพุทโธๆๆ ไปเนี่ย เนี่ยมันเขาเรียกจริตนีสัย มันเป็นกรรม สิ่งที่ย้ำคิดย้ำทำ มันจะเป็นจริต มันจะเป็นนีสัย พอเป็นนีสัยเนี่ย สิ่งนี้มันจับมา พอจับมาเนี่ยมันถึงเป็นอินทรีย์ เป็นพละ ของจิตแต่ละดวง ความเข้มแข็งความอ่อนแอของจิตนั้นต่างๆ กันไป

เนี่ยแล้วจิตที่เข้มแข็งนะ พอเสียงมาเนี่ย พอเสียงสิ่งใดมา มันรู้แล้ว โอ้อภาษาเรานะมันต้องพูด แบบกิเลส ให้กิเลสมันสะเทือนนะ หมาเห่าไปตองแหย่ เวลาไปตองเสียงไปตองไหวหมามันก็เห่า แล้ว อันนี้พอได้ยินเสียงหน่อยจิตมันสั่นสะเทือนทำไม เราออกไปรับรู้ทำไม คำมันใจ คำโอ้อจิตโง่งๆ เนี่ย โอ้อหมาเห่าไปตองแหย่ พอไปตองขยับหน่อยมันก็เห่าแล้ว คือรับรู้เขาแล้วไง ออกไปรับรู้เขาไง ถ้าเงี่ยมันพุทโธมันชัดขึ้น ชัดขึ้นเนี่ย มันจะปล่อยสิ่งนั้นเข้ามา

นี่ไหมจิตเนี่ยมันจะเข้าสู่ฐานของมัน ใจ จิตจะเข้าสู่ฐาน จิตจะเข้าสู่สมาธินะ พอจิตเข้าสู่สมาธิ มันจะมีสิ่งที่ว่ากระทบเนี่ย สิ่งทีกระทบแล้วแต่จริตนีสัยของคน มันมีอาการไปหมด แล้วถ้าพูดถึงจิต ที่เราสร้างบุญมา สร้างที่ว่าเรามีอำนาจวาสนามีจิตมา มันสงบไปเฉยๆ ก็มี พุทโธๆๆ เราสงบเข้าไปเรื่อยๆ ก็มี พออาการของจิตต่างๆ เนี่ย มันหลากหลายเนี่ย ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเนี่ยก็จะเอาอย่างนี้เป็น ตัวตั้ง แล้วจะเอาความรู้ความเห็นของตัวเป็นความจริง

แล้วถ้าคนที่มีความรู้ความเห็นแตกต่างกับเราไปว่าเขาผิดใจ ไอ้คนนั้นผิดกับเรา เราคิดว่าเขา
เขาดีกว่าเรานี้ บ้า๕๐๐จำพวก บ้าทุกคนเลย ไม่มีใครถูกสักคน มันเป็นของใครของมัน ของใคร
ของมันผู้ที่เข้าจะเข้าสู่จิตเนี่ย มันเข้าสู่จิต มันกรรมของแต่ละบุคคล มันจรตนิสัย มันกรรมของแต่ละ
บุคคล แต่โดยพุทธานุสสติเนี่ยเราพุทโธไว้ชัดๆ พุทโธไว้ชัดๆ เราเชื่อตรงต่อพระพุทธเจ้า เราเชื่อตรง
ต่อธรรมะ พุทโธไว้ชัดๆ อะไรจะเกิดขึ้นมันก็เรื่องของเวรของกรรมที่มันจะเกิดขึ้น แล้วเรื่องของเวร
ของกรรมเนี่ยมันแก้ไขได้ ถ้าเวรกรรมมันแก้ไขไม่ได้ ไม่มีพระโศดาบัน ไม่มีพระสัททาคา ไม่มีพระ
อนาคา ไม่มีพระอรหันต์

ถ้าเวรกรรมตายตัวนะ พระอรหันต์เกิดไม่ได้หรอก พระอรหันต์เกิดไม่ได้ พระอรหันต์คือ
การแก้กรรมไง กรรมปัจจุบันเนี่ยแก้ได้นะ เนี่ยพระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเห็นไหม
เหาะเหินเดินฟ้าได้เห็นไหม เนี่ยแก้กรรมได้แล้วทำไมเขาทูปตาย ทำไมเขามาทูปพระโมคคัลลานะ
ตาย ก็ไหนว่ากรรมแก้ได้ แล้วทำไมแก้กรรมเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์แก้กรรมหมดแล้ว แล้ว
มันมีกรรมอะไรเหลืออีกล่ะ กรรมนะเรื่องของพระอรหันต์มันเป็นอยู่ที่ใจ ใจของพระอรหันต์นะ
พระอรหันต์เป็นพระอรหันต์แล้วพระอรหันต์ไม่มีความวิตกกังวลใดๆ เลย ดูพระโมคคัลลานะนะ

ดูพระพุทธเจ้าเนี่ย พระพุทธเจ้าจะไปนิพพาน พอจะไปนิพพานสอนเขาไปตลอดทางเลย
อานนท์! เธอจงบอกเขาไว้นะ ถ้าเราฉันอาหารของนายจนทะเป็นมือสุดท้าย ถ้าคืนนี้เราจะไปตายเนี่ย
เขาจะโงมดี คนที่รักพระพุทธเจ้ามากจะหาว่าเพราะฉันอาหารของนายจนทะ แล้วพอพระพุทธเจ้าถึง
นิพพานเนี่ย เพราะนายจนทะอาหารเป็นพิษเนี่ย นายจนทะเนี่ยจะแบนเลย โดนกระที่ปลงดินไปเลย
พระพุทธเจ้าบอกว่า อานนท์! เธอจงบอกเขาไว้นะ ว่าอาหาร ๒ มือที่เราฉันแล้วได้ประโยชน์มากได้
บุญใหญ่มาก คราวหนึ่งของนางสุชาดา เราฉันอาหารของนางสุชาดาแล้วถึงซึ่งกิเลสนิพพาน เราฉัน
อาหารของนายจนทะแล้ว เราถึงซึ่งขันธนิพพาน

ตรงนี้เป็นประเด็นขึ้นมาทันทีเลย ขันธนิพพานได้หรือ เราถึงซึ่งขันธนิพพานเห็นไหม
อาหาร ๒ คราวนี้เป็นประโยชน์มาก นายจนทะทำบุญคราวนี้ได้บุญมาก ใครอย่าไปคิดผิคนะว่านาย
จนทะถวายอาหารพระพุทธเจ้าแล้วอาหารเป็นพิษ แล้วนายจนทะจะเป็นกรรม ไม่ใช่ เป็นบุญมากๆ
เนี่ยจะไปนิพพานจะไปตายนะ ยังสอนไปตลอดทางเลย เราจะบอกว่าจิตนี้ไม่ไหวเลย พระอรหันต์
จิตนี้คงที่ตลอดเลย เราพูดประจำว่าจิตพระอรหันต์ไม่มี จิตพระอรหันต์ไม่มี

วันนี้พูดเรื่องจิตแล้วนะ เพราะจะสมมุติคุยกับโยมให้เข้าใจใจ ไม่มันเดียวคุยกันไปแล้วไม่รู้
เรื่อง เนี่ยจิตพระอรหันต์ไม่มีเป็นธรรมดาคุณๆ อันนี้มันไม่ไหวพระโมคคัลลานะเนี่ย คิดดูดิเขา

ทพจนตายเลย แล้วทำไมจิตของเราเนี่ยแม้แต่นั่งสมาธิเนี่ย แค่ว่ายเดียวเสียงมารบกวนยังโมโห โกรธขึ้นมาเลย อันนี้เขาทพมันเจ็บขนาดไหน แผลกไปเลย แล้วตายไปแล้วเนี่ย ทำไมจิตไม่ ห้วนไหว

ถ้าจิตห้วนไหว ฤทธิ์ที่เกิดจากจิตนี้ทำไมมารวมร่างกายนี้กลับมาเป็นปกติ แล้วเหาะ เหาะไป ลาพระพุทเจ้า ไปกราบลาพระพุทเจ้าเสร็จ พระพุทเจ้าบอก แล้วแต่เห็นตามเวลาสมควรแล้ว พระพุทเจ้าพูดเป็นธรรม ไม่ใช่ว่าเดี๋ยวก่อน หรืออย่าเพิ่งไป ถ้าเดี๋ยวก่อนก็อยากได้มา ไปเลยก็ผลัก อีก นี่พระอรหันต์พูดเห็นไหม

พระอรหันต์กับพระอรหันต์พูดกันจะรู้ทันกัน แล้วแต่สมควรกับกาลเวลา อะไรก็ได้ พระอรหันต์ทำอะไรก็ได้ไม่เป็นไร ทำเลย แต่เชอก่อนจะไปแสดงธรรมก่อน เหาะขึ้นไปลงมา แสดงธรรม เนี่ยสิ่งที่ได้สะสมมาทั้งชีวิตเห็นไหม สูดยอดเนี่ย เหาะขึ้นไปลงมา เหาะขึ้นไปลงมา เทศน์ เทศน์เสร็จแล้วกลับไปกายฤทธิ์ออกเหมือนเดิม

นี่ใจที่ว่าไม่มีกรรมไม่มีกรรม มันไม่มีกรรมที่นี้ ใจพระอรหันต์อยู่ที่นี้ ความเป็นพระอรหันต์ อยู่ที่นี้ ร่างกายสอุปาทิเสสนิพพาน เศษส่วนเศษเหลือทิ้งเนี่ย ความคิดเนี่ยธาตุ ๔ และขันธ ๕ เนี่ย เป็นเศษที่ทิ้งแล้ว แต่พวกเราไม่ใช่เศษ พวกเราเป็นของเรานะ เอากูเก่งกูรู้กูคิดนะ อ้าวกูคิดของกู แล้วเนี่ยพอมันขาดหมดแล้วเนี่ย เพราะนิพพานแล้วจิตนี้มันหมดแล้ว พอจิตนี้หมดแล้วความคิดนี้ ไม่ใช่เรา ทุกสิ่งไม่ใช่เรา ไม่ใช่เรา สอุปาทิเสสนิพพาน กับอนุปาทิเสสนิพพาน อนุปาทิเสสนิพพาน คือจิตที่เป็นนะ

ฉะนั้นเขาบอกว่าเขาว่าพระอรหันต์ที่มีชีวิตอย่างหนึ่ง พระอรหันต์ที่ตายไปแล้วอย่างหนึ่ง โห ญ่ปวดหัว พระอรหันต์ก็คือพระอรหันต์ พระอรหันต์ตั้งแต่สำเร็จพระอรหันต์คือพระอรหันต์เลย ไม่มีเป็นอื่นอีกแล้ว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกแล้ว เพียงแต่ยังมีชีวิตหรือตายเท่านั้นเอง เพราะยังมีชีวิตอยู่ถึงเรียกว่า สอุปาทิเสสนิพพาน ธาตุ ๔ คือชีวิตเนี่ย ชีวิตที่เหลือเนี่ย เศษเหลือทิ้งของพระอรหันต์ แต่ก็ยังมีประโยชน์กับสิ่งที่สื่อสารกับเรา สื่อสารกับเราเห็นไหม

นี่จะบอกว่ากรรมแก้ไขได้ กรรมแก้ไขได้ ถ้ากรรมแก้ไขไม่ได้ พระอรหันต์เกิดไม่ได้ เนี่ย เพราะกรรมแก้ไขได้ แล้วพอจิตมันจะสงบเข้าไปเนี่ย แล้วเวลามันเข้าไป ทำไมบอกเรื่องของกรรม ละ เพราะกรรมเนี่ยนะ เราจะเข้าไปเผชิญกับความจริงนะ พอเข้าไปเผชิญกับความจริงนะ เข้าไปเผชิญกับจิตตัวเองนะ เราจะเข้าไปเผชิญกับจิตของตัวเอง ถ้าจิตมันสงบ จิตของเราเอง...เราจะเข้าไปเผชิญกับมันเอง พอเข้าไปเผชิญกับมันเองเห็นไหม มันก็ต้องเสมอกัน

เสมอกันคือพุทโธๆ ธรรมของพระพุทธเจ้าเนี่ยมันใสสะอาด แต่จิตของเราเนี่ยมันมีเวรมีกรรมอยู่แล้ว พอเวรกรรมของเรานี้มันถึงล่องแล่ง มันล่องแล่งเห็นไหม ใครล่องแล่งมากใครล่องแล่งน้อย มันก็มีอาการมากอาการน้อยที่เป็นนั่นไง อาการที่เป็นนะเพราะตัวจิตของเรานะมันไม่มันคง แต่พระพุทธเจ้าเนี่ย พุทโธๆ เนี่ยมันคงอยู่แล้ว แต่พุทโธมันคง พุทโธเนี่ยมันสร้างขึ้นมากเพราะธรรมที่เราฝึกขึ้นมา มันยังไม่เป็นความจริง

แต่พอธรรมพระพุทธเจ้าเนี่ยพุทโธๆๆ มันพุทธานุสสติ พุทโธๆๆๆ ใสล่องแล่ง ล่องแล่งล่องแล่งเนี่ย พอมันเข้าไปถึงความล่องแล่ง ไม่ล่องแล่งแล้ว มันจะเป็นความจริงต่อกัน พอเป็นความจริงต่อกันเห็นไหม มันมันคง ถ้าพุทโธกับจิตมันเป็นอันเดียวกัน เอ้อะ เอ้อะ เอ้อะ เอ้อะ มันไม่ล่องแล่งแล้ว มันไม่ไป..ไม่ไปตามกรรมแล้ว กรรมคนมีมากก็ล่องแล่งมาก กรรมคนมีน้อยมันก็ไม่เท่าไร

คนมีกรรมเป็นปกติ มันนิ่งๆ เข้าผจญกันเลยเห็นไหม เนี่ยเขาบอกว่าเขาหลุด พุทโธเนี่ยหลุดมาแล้วนะ ถึงมาดูกายจิตอยู่เนี่ย เรามาดูกายจิตเนี่ย มันไม่เข้าถึงตรงนี้ได้หรอก มันไม่เข้าถึงตรงนี้ได้ แต่ถ้าปัญญาอบรมสมาธิเนี่ยเข้าได้ ปัญญาอบรมสมาธิเพราะปัญญา สติปัญญานี้เกิดจากจิต เกิดจากไอ้ตัวล่องแล่งเนี่ย แล้วหาความล่องแล่งของมัน จนความล่องแล่งของมัน มันคงที่ได้ นี่คือสัมมาสมาธิ

ถ้ามันสัมมาสมาธิตัวนี้ มันถึงจะเข้าสู่ปัญญาที่เกิดขึ้นจากสมาธิ มันถึงจะเป็นโลกุตตรปัญญา ฉะนั้นถ้ามันยังเป็นสมาธิอย่างงี้ไม่ได้ เราใช้ปัญญาได้ เนี่ยเขาถึงบอกนะ ว่าจิตเราดูเข้าไปจนถึงอัปปนาสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง ไม่ใช่ทั้งนั้นเลย ปัญญามันจะเกิดที่อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิเกิดปัญญาไม่ได้ อัปปนาสมาธิเกิดปัญญาไม่ได้ มันเกิดได้ที่อุปจาระ

แต่ที่คำว่าอุปจาระเนี่ยกำลังมันยังไม่เต็มที อย่างเช่นเติมน้ำมันเนี่ย น้ำมันครึ่งถัง เต็มถึงน้ำมันที่เต็มแล้วเล็กน้อยเนี่ย ขณิกะเติมน้ำมันพอไปได้ แต่ถ้าครึ่งถังเนี่ยอุปจาระ มันไปได้ไกลหน่อย ถ้าเต็มถึงเห็นไหม เนี่ยคำว่าเต็มถึง ครึ่งถังเนี่ย เต็มถึงเนี่ยมันเต็มถึง มันเต็มจนทำไม่ได้ ถ้าเป็นอัปปนาเนี่ยมันเหมือนกับอาหารใจ เราทำอาหารเนี่ยถ้าเราไม่คิดไฟเนี่ย น้ำใส่น้ำมันใส่น้ำเนี่ยมันไม่มีอุณหภูมิเลย มันก็เป็นปกติของมัน เอาทุกอย่างใส่เข้าไปมันก็กองอยู่อย่างนั้นนะ

แต่ถ้ามีความร้อนนะ มีความร้อนอัปปนามันไปหมดแล้ว แต่มันครึ่งหนึ่งนะมันจะมีความร้อนของมัน พอมีความร้อนของมันขึ้นมาเนี่ย พออาหารใส่ลงไป น้ำมันก็ต้องเดือด ทุกอย่างมันต้องเดือด อาหารจะสุกขึ้นมาได้ ถ้าเป็นอัปปนาเกิดไม่ได้หรอก นี่พูดถึงสมาธิถ้าคนสมาธิเป็น ทำนะ

ตั้งแต่สมาธิเข้ายังใจ ใหม่ๆ เนียไม่ชำนาญหรือ ใหม่ๆ นี่ไม่เป็น แม้แต่นะโศดาบัน สกิทาคา ก็ยังไม่ชัดเจน

แต่เพราะเขาประกาศตัวตลอดว่า เขาสิ้นกิเลส พ้นจากทุกข์แล้ว ถ้าพ้นจากทุกข์แล้วเนี่ย ขบวนการอย่างเนี่ย มันจะเข้าใจหมดเลย ถ้าขบวนการนี้ไม่เข้าใจหมด อย่างพูดออกมาเนี่ยผิดหมด แล้วเนี่ยพอผิดหมดปั๊บเนี่ย พอกลับมาจะย้อนกลับมาตรงนี้นะ ย้อนกลับมาที่ว่าดูกายคูจิต แล้วอย่างพวกอภิธรรมเนี่ย เรื่องอภิธรรมเนี่ย เราบอกที่ตัดรากถอนโคนเนี่ย เพราะมันไม่เข้าถึงตรงนี้

เพราะคำว่าใช้ปัญญาไง พวกเราเนี่ยจะไปคิดกันมากกว่า คนทำพุทโธ ทำสมถะเนี่ย มันจะเห็นนิมิตแล้วมันจะติด แล้วคนทำนิมิตทำพุทโธเนี่ย แล้วจะหลุด พอมันจะหลุดไง พอมันจะหลุดหรือไม่หลุดเนี่ยมันเป็นความเข้าใจเป็นความจริงว่า เราจะต้องเข้าไปสู่ฐาน เข้าไปสู่ที่ตั้ง แล้วไปเปลี่ยนแปลงกันตรงนั้น

แต่ถ้าเราไม่เข้าถึงจุดนั้นมันก็เป็นสอง เป็นสองคือสัญญาอารมณ์ ความคิด พอความคิดนั้นมันเป็นปกติเห็นไหม มันเป็นปกติความคิดเป็นปกติ ความคิดเป็นปกติ ใช้ปัญญาไปเลย ปัญญาที่ใช้อยู่เนี่ย มันจะไม่มีอาการ ไม่มีอาการหลุดใจ ไม่มีอาการหลุดก็ไม่มีอาการเข้าสมาธิด้วย อาการจะหลุดก็คือหลุดไปเลย ถ้าไม่หลุดก็เข้าสมาธิ ถ้าบอกว่าเข้าสมาธิไม่ได้ เพราะมันลงสมถะ ถ้ามันลงสมถะนี้มันไม่ใช่ปัญญา พอใช้ปัญญาก็ปัญญาของเราที่เป็นสามัญสำนึกนี้ไง ปัญญาสามัญสำนึก ปัญญาของมนุษย์นี้ไง

เนี่ยปัญญาของมนุษย์นี้มันเป็นโลกียปัญญา โลภียะ เพราะโลกใจ เกิดเป็นโลกเกิดเป็นเรา เกิดสิ่งต่างๆ ก็เกิดเป็นโลกเป็นปัญญาของโลก ปัญญาของโลกเนี่ยมันก็เป็นที่เราทำบุญกุศลกันอยู่เนี่ย ปัญญาอย่างเนี่ย ปัญญาของมนุษย์ ปัญญาของปุถุชน ถ้าทำความสงบเข้ามาก็เป็นกัลยาณปุถุชนนี้ไงมันถึงจะต้องลง ถ้าเป็นศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิต้องเข้า ต้องเข้าสมาธิ ต้องสู่สายสมาธิ เพียงแต่ว่าจะเป็นปัญญาอบรมสมาธิหรือสมาธิอบรมปัญญาเท่านั้น ต้องเข้าตรงนั้น

ถ้าไม่เข้าตรงนั้นแก้ปัญหาก็ไม่จบ แก้ปัญหาก็ไม่ได้ สิ่งที่ใช้กันอยู่เนี่ย ใช้ปัญญาๆปัญญากันอยู่เนี่ย มันเข้าถึงตรงนั้นไม่ได้เห็นไหม อย่างที่ว่านะตะรุบเงา ตะรุบเงา มันเงาเป็นอาการของจิต เป็นความคิดของจิตไม่ใช่ตัวจิตเลย แล้วเข้าจิตไม่เป็น ถ้าเข้าจิตเป็น อย่างที่พูดถึงสมาธิเนี่ยจะไม่พูดอย่างนั้น จะพูดอย่างนี้ไม่ได้เลย

อย่างเช่นเนี่ย เห็นไหมเนี่ยเขาพูดถึงนะ เขาพูดถึงอย่างทีพูดเมื่อกี้นี้ใช่ไหมพูดว่าเราบอกว่า ทำไม ทำไมคำว่าจิตมีนิพพาน จิตมีนิพพานนะ คำว่าจิตมีนิพพานเนี่ยนะ มันเป็นเจตนา มันเป็น เป้าหมายที่ผิด คำว่าจิตที่มีนิพพานเนี่ย เพราะถ้าเราคนคิดว่ามีนิพพาน อย่างเช่นเราเนี่ย เราจะไป เยี่ยมญาติ เราว่าญาติเราเนี่ยรออยู่ที่ไหนก็แล้วแต่เราจะไปเยี่ยมญาติ เราหาญาติเราเจอเราก็ปลอดภัย

แต่เราต้องไป ไปที่ไหนก็แล้วแต่ที่ไม่มีญาติ ที่เราจะต้องไปสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาเอง ต่าง กับเราไปเยี่ยมญาติไหม ถ้ามีนิพพานมีอยู่แล้วก็เหมือนนิพพานมีอยู่แล้ว เราจะไปเยี่ยมนิพพาน เดียวกัน จะไปเที่ยวนิพพาน นิพพานจะรออยู่ตรงนั้นเห็นไหม มันก็แตกต่างกันแล้ว แต่ถ้านิพพานไม่มี เราจะต้อง หาขึ้นมาโดยความสามารถของเราเลย มันเป็นเรื่องหนึ่งแล้วเห็นไหม

แล้วบอกว่าจิตมีนิพพานอยู่แล้ว เราบอกเราพูดยืนยันเลยว่าไม่มี!! เพราะกาย เวทนา จิต ธรรม เห็นไหม ถ้ากายมีนิพพานอยู่แล้ว จิตก็ต้องมีเพราะมีสติปัญญา ๔ แล้วพอถึงที่สุดแล้วเห็น ใจไหม เนี่ย อาสวะเหวฬิ จิตตานิ วิมุจจิงสูติ, มะโนวิญญาณเปปี นิพพินทะติ มะโนสัมพัตเสปี นิพพินทะติ เนี่ยฆ่าจิตหมด เจอพุทธะที่ไหนฆ่าพุทธะที่นั่น ถ้าพูดถึงจิตมีนิพพานอยู่แล้ว ถ้าฆ่าจิตก็ฆ่านิพพาน ไปด้วย เอ็งวิ้งหานิพพานหรือเอ็งจะทำลายนิพพาน เอ็งจะทำลายนิพพานทิ้งหรือ

เราหานิพพานอยู่แล้ว แล้วจิตมีนิพพานอยู่แล้ว แล้วทวนนิพพานทิ้งหรือ ทวนจิตทิ้งก็ทวน นิพพานทิ้ง เอ้า ก็ดูเห็นวิ้งหานิพพานอยู่ แล้วทวนนิพพานทิ้ง เนี่ยมันขัดแย้งกันนะ มันขัดแย้งกัน มัน ขัดแย้งแล้ว แล้วทุกอย่างเนี่ยพอบอกว่าจิต จิตที่มีนิพพานอยู่แล้ว ใจไหม มันก็แค่เราคิดใจไหม เรา ปล่อยางสักแต่ว่า สักแต่ว่า ทุกอย่างสักแต่ว่า นี่ใจมันเป็นคำพูด มันไม่เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริงมันจะย้อนกลับมาที่นี้ เพราะอะไรรู้ใจไหม แม้แต่เป็นพระโสดาบันนะ คำว่า เป็นพระโสดาบัน มรรคสามัคคีเนี่ย มรรค ๘ มันรวมตัวเนี่ย คำว่ามรรคสามัคคีมรรค ๘ เนี่ย มา รวมกันเป็นยังงี้ มันสภาวะเป็นยังงี้ แล้วในมรรค ๘ เนี่ยมันมีอะไรบ้าง มันมีมรรค ๘ มันมี สัมมาสมาธิ มีสัมมาทิฐิความเห็นถูกต้อง งานชอบ เพียรชอบ ใ้องานชอบเพียรชอบนี้ ใ้องานชอบ งานอะไร

ใ้องานชอบ ถ้าพิจารณากายตรงเข้าไปสู่กาย ถ้ากายมันปล่อยากได้งานชอบ ตรงเข้าสู่ เวทนา ตรงเข้าสู่จิต ตรงเข้าสู่ธรรม ถ้ามันตรงนะ ถ้ามันตรงมันเห็นของมัน งานชอบ ถ้างานไม่ชอบ ละ งานไม่ชอบสร้างผลงานเอง สร้างผลงานเอง นี่ถึงผลงานเอง มันไม่ชอบ งานชอบ ถ้างานไม่ ชอบมรรคสามัคคีไม่ได้ แล้วมรรคสามัคคี คำว่ามรรคสามัคคี มรรคญาณเนี่ย มันฟ้องหลายชนิดเลย พอบอกว่ามรรคญาณใจไหม

มรรคญาณเขาเรียกญาณทัสสนะ เขาบอกญาณทัสสนะเป็นพระโสดาบันก็ทัสสนคติ แต่ก็คิดว่า ไม่ใช่เราก็จับ ไอ้โห ไอ้ เอาอย่างนั้นเลยหรือวะ เราก็คึกยากันได้ทัสสนคติไง ญาณทัสสนะเห็นไหม ทัสสนคติก็คืออุดมการณ์ คือความคิดเราเนี่ย เนี่ยความคิดเรา แต่ญาณทัสสนะคำว่าญาณทัสสนะ ญาณ คือตัวจิต ญาณ ญาณกำลังของใจเนี่ย เนี่ยสัมมาสมาธิ ถ้าไม่มีตัวใจรับอย่างนี้ ทัสสนคติ ญาณทัสสนะ เกิดขึ้นได้อย่างไรเนี่ยถึงบอกว่าสิ่งที่ว่าจิตเนี่ยเขาพูดด้วย

เนี่ยเมื่อวานเขาเอาหนังสือมาดูเขาถามไฉน เขาบอกว่า มันจะเกิดเองเนี่ยดูไปเรื่อยๆ เนี่ย ไก่ตัว นั้นนะมันจะแข็งแรงขึ้นมา แล้วมันจะเจาะฟองไข่ออกมาเอง ไอ้โหเอาหนังสือมาให้เมื่อวานนี้ เสร้า เลยนะ อันนี้เป็นบุคคลาธิษฐาน พระพุทธเจ้าเวลาเปรียบกับโยมกับพราหมณ์นะ พราหมณ์เนี่ยเขา เป็นพราหมณ์ เขาเป็นบุคคลนอกศาสนา เขาบอกว่าเขาเป็นพราหมณ์ พระพุทธเจ้าก็เป็นพราหมณ์ ถ้าพระพุทธเจ้าเป็นพราหมณ์เนี่ย พราหมณ์ต้องกราบคนที่มียายุมากกว่า เพราะมันเป็นวัฒนธรรม ของพราหมณ์

พระพุทธเจ้าบอกว่าเรากราบใครไม่ได้เลย เพราะเราไม่มีใครเห็นว่า ใครจะแก่กว่า พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ายังเด็ก ๆ อายุยังออก ๒๕ ๓๕ ๓๖ นั้นนะ ตอนสำเร็จใหม่ๆ อายุไม่เกิน ๔๐ แล้วพราหมณ์นั้น ๗๐-๘๐ ปียังเจี๊ย ทำทำไมไม่กราบพราหมณ์ พระพุทธเจ้าบอกว่าเรากราบใคร ไม่ได้เลย เพราะเราไม่เห็นใครมีแก่กว่าเรา เพราะเราเนี่ยเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะออกมาจากฟองไข่ เนี่ย พระพุทธเจ้าอ้างตรงนี้บ่อย อ้างตรงนี้เพราะอะไรรู้ไหม อ้างตรงนี้เป็นบุคคลาธิษฐานไง พูดยกับ บุคคลนอกศาสนา เขาไม่มีพื้นฐานทางศาสนาเลยนะ

แต่ถ้าพูดนะพูดถึงตรงนี้ เอาตรงนี้เป็นความจริงนะ เอาคำที่พระพุทธเจ้าไปพูดเป็นความจริง นะ ถ้าบอกว่าเราเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองไข่ออกมา ไก่ตัวนั้นก็ต้องเกิด ต้องแก่ต้องเจ็บ ต้องตายนะ มึง อ้าว ถ้าจะเอาคำพูดบุคคลาธิษฐานนี้เป็นความจริง นิพพานก็ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย หรือ เอ้าเราเป็นไก่ตัวแรกเจาะฟองไข่ออกมา ไก่ต้องตายไหม แล้วไก่เป็นนิพพานไหม แต่เขาบอก นะ เนี่ยจิตมีนิพพานอยู่แล้ว ถ้าพิจารณาไปนะ ไอ้ไก่ตัวนั้นมันจะแข็งแรง มันจะเข้มแข็งขึ้นมา แล้ว มันจะเจาะฟองไข่ออกมา มันจะเป็นอัตโนมัตตินะ

นิพพานมันก็เกิด แก่ เจ็บตายละ เพราะบุคคลาธิษฐานเป็นสมมุติบัญญัติ พูดเพื่อบุคคลาธิษฐานเป็นตัวอย่าง ไม่ใช่ความจริง พระพุทธเจ้าพูดนะเห็นไหมบอก ว่า เนี่ยอ่านพระไตรปิฎกเนี่ย คนที่ รู้จริงนะกับคนที่รู้ไม่จริงตีความต่างกัน ตีความต่างกันมากเลย บอกกับพราหมณ์บอกว่าเราเป็นไก่ ตัวแรกที่เจาะจากฟองไข่ออกมา เราเป็นผู้อาวุโสสูงสุด เรากราบใครไม่ได้เลย เรากราบไหว้ใคร

คนนั้นศีรษะจะแตกเป็น ๘ เลี่ยง เรากราบใครไม่ได้เลย อ้าว ถ้ากราบใครไม่ได้เลย เขาก็สายหัวแล้ว เขาก็ไป แต่เวลาอึ้งเนีย อึ้งเนียเห็นไหม เนี่ยเวลาพระพุทธเจ้าพูดอย่างนั้นว่าเป็นไข่ฟองแรก ฉะนั้น จิตนี้มีนิพพานอยู่แล้ว แค่อูไปเฉยๆ เดี่ยวไก่อ้วนนั้นมันจะแข็งแรงขึ้นมา ไก่อ้วนนี้คืออวิชชาละ

ถ้าพูดถึงพระพุทธเจ้า ของพระพุทธเจ้าเป็นบุคคลาธิฐานที่ท่านสำเร็จแล้ว แต่เราเนียเป็น ปุถุชน เราเป็นนักปฏิบัติ เรามีอวิชชาอยู่ไหม มี ถ้าเราดูเฉยๆ ดูไปเรื่อยๆ เห็นไหม ไอ้ไก่อ้วนนั้นก็คือ อวิชชา อวิชชาตัวก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ อวิชชาก็เหยียบมิงตายอยู่นั่นละ ไม่มีทางที่อวิชชาจะเจาะฟองไข่ออกมาได้หรอก มันต้องสู้เข้าไปจริงๆ เนี่ยเวลาเขาอธิบายนะ เขาอธิบายแล้วเราดูที่โรมันซื้อคอกทุกที เลยนะ ซ็อก ซ็อกความรู้สึกเราเลยละ โอ๊ย พูดได้ขนาดนี้เชียวหรือ ประสาเรานะ คำพูดนะมันมัดคอกคนพูด คำพูดอย่างนี้นะมันมัดคอกคนที่พูดออกมา ว่าคนที่พูดออกมาเนี่ยว่ารู้จริงหรือรู้ไม่จริง

เนียดูจิตไปเรื่อย ๆ แล้วจิตมันจะเกิดอัตโนมัตติ อย่างเช่นคำว่าอัปปนาสมาธิ ปัญญาจะไปเกิด ที่นั่นนะ เราเข้าใจในความเข้าใจเรานะ เราเข้าใจว่าเขาไม่มีความเพียรชอบ คือไม่มีประสบการณ์ใจ ไม่เคยเห็นจิตที่มันสมคูลแล้วมันขาด ไม่เห็นมรรคญาณ พอไม่เห็นมรรคญาณเนียคนที่ไม่เคยเห็นไม่เคยทำเนีย มันอธิบายสิ่งที่ไม่เคยเห็นไม่เคยทำได้ ในเมื่ออธิบายสิ่งที่ตัวเองไม่เคยเห็นไม่เคยทำ ก็สร้างคำว่าอัตโนมัตติมันจบได้ไง คือว่าคำอัตโนมัตติเนีย มันจะมาช่วยยกภาระที่ต้องอธิบาย เรื่องมรรค ผลนิพพานจบไปได้เลย

มันเป็นอัตโนมัตติแล้วไม่เข้าใจ เพราะพอคำว่ามันอัตโนมัตติ เพราะอะไรเพราะว่าหลวงตาเป็นคนพูดว่า อัตโนมัตติเหมือนกัน หลวงตาบอกว่าจิตนี้เป็นอัตโนมัตติเลย แล้วเขาก็เอามาให้เราดูเห็นไหม หลวงตาว่าจิตจะเป็นอัตโนมัตติ กว่าที่จะเป็นอัตโนมัตติได้เหมือนกับกองขยะ ขยะเปียกเนียเราจะจุด ขยะเปียกไม่ค่อยได้เลย แต่ถ้าขยะเปียกถ้ามันติดไฟแล้วนะ ไฟมันจะเผากองขยะนั้นหมดทั้งกองเลย เราทวนไปเรื่อยๆ เนีย คำว่าอัตโนมัตติ จิตจะหมุนตัวๆ ตัวๆ เนีย ตั้งแต่ขึ้นไป ตั้งแต่อนาคามรรค

พออนาคามรรคเนียเห็นไหม หลวงตาบอกว่าจะอยู่กับใครไม่ได้เลย เราต้อง...จิตมันหมุนตลอดเวลา แม้แต่กินข้าวปัญญายังหมุนอยู่เลย เนียอัตโนมัตติ ที่ว่าคำอัตโนมัตติเนีย อัตโนมัตติ ความชำนาญ แต่อัตโนมัตติไปแล้วนะ อัตโนมัตตินะ พอไปๆ ขึ้นไปหาหลวงปู่มันนะ เนียบอกว่าคิดสมาธิ อยู่เนีย ตอนนี้ออกใช้ปัญญาแล้วนะ ปัญญาเนียมันไม่ได้พักได้ผ่อนเลย ปัญญาเนียมันไม่ได้หลับ ไม่ได้นอนเลยนะ นั่นนะไอ้บ้าสังขาร

อัตโนมัตติแล้วยังต้องกำหนดพุทโธเลย เพื่อจะให้มันพัก อัตโนมัตติยังต้องพักนะมึง ถ้าไม่พัก เครื่องมันพัง อัตโนมัตตินะ ไปๆ อัตโนมัตติพังเลยนะมึง อัตโนมัตติมันร้อน มันอยู่ไม่ได้หรอกมันพัง

มันต้องกลับมาพักบ้าง คำว่าอัตโนมัตติคือความชำนาญ แต่มันมีผลนะ เพราะอัตโนมัตติแล้วมันยังมีมรรคญาณไป แล้วพิจารณาไปแล้วมันจะละเอียดละเอียดละเอียดเข้า จนถึงที่สุดนะมันละเอียดเป็นชั้นเดียวเลย

เพราะมันปล่อยหมดเห็นใหม่ เวลากิเลสมันหลอกนะ พิจารณาสุกๆไปแล้วเนี่ย มันหายหมดเลย นี่หลวงตาท่านประสบการณ์ของท่าน เพราะหมดเกลี้ยงเลยนะ ว่างหมดเลย ก็เหมือนว่าหมดแล้ว แล้วพอท่านเรียนมาเห็นใหม่ ท่านบอกว่าอันนี้ประโยชน์มาก เรียนเป็นมหายานเนี่ย บอกว่าถ้ามันสงสัยนี้ไม่เอา มันหมดเลยแต่ไม่มีเหตุผลเห็นใหม่ อย่างนี้ไม่เอา ไม่มีเหตุผล ไม่มีเหตุผล ไม่มีข้อเท็จจริงรองรับ ไม่เอา

ถ้าไม่เอาทำยังไงล่ะ ก็เลยเอาสุกๆเอาสิ่งที่ชอบใจที่สุดมาแนบไว้ที่จิตนะ เอาสิ่งที่ชอบที่สุดรักที่สุด ในเมื่อหัวใจเห็นใหม่ เพศตรงข้าม ทุกคนรู้มันจะชอบสิ่งใด สิ่งที่ตัวเองชอบที่สุดเอามาแนบไว้ที่จิต แนบไว้อย่างงั้นนะ จน ๓ วันนะ พอ ๓ วันนะ จิตมันรับรู้ คำว่าจิตรับรู้ นะ มันแค่ไหวที่จิตนะ มันไม่ไหวที่ร่างกายเลย

ร่างกายนี้ยังไม่รับรู้อะไรนะ เหมือนเราเนี่ยเรารักใครชอบใครเนี่ย โอ้ความรู้สึกที่มันดีดๆ ดีดๆ ดีดๆ ในใจนะ โอ้เนี่ยพอมันแนบเข้าไป มันมีความรู้สึกรับรู้ ท่านบอกว่าจิตมันเริ่มไหว นี่ไงๆ ไหนบอกว่าไม่มีไม่มีเห็นใหม่ เนี่ยประสบการณ์ของผู้ประพฤติปฏิบัติเนี่ย นี่ขนาดอัตโนมัตติแล้วนะ อัตโนมัตตินะมันต้องไปอีกนะ

ไม่ใช่ว่าดูกายจิตเป็นสามัญลักษณ์ะ พอจิตมันรู้เท่าสามัญลักษณ์ะ มันจะเข้าอุปนาสมาธิ มันจะเกิดปัญญาอัตโนมัตติ มันจะแว็บ มันจะเป็นโสดาบัน มันจะเป็น..เราฟังแล้วอุปวาท ปวดหัว ฝิบหาย อันนี้เพียงแต่มันพูดออกไปแล้วเนี่ย มันเป็นเรื่องประสบการณ์ของ.. เนี่ยหลวงตาพูดอยู่ คนรู้จริงรู้นะ แต่เนี่ยคนรู้จริงมันน้อย นี่พูดออกไปเนี่ยอย่างว่า เนี่ยถ้าเอาเสียงยกมือกันนะแพ้ทุกที เพราะคนที่เห็นด้วยอย่างนั้นมันเยอะ แต่ข้อเท็จจริงมันน้อยมากๆ

คนรู้จริงในโลกนี้มีน้อย ขนโคกกับเขาโค แต่เราเห็นที่คำพูดเขาแต่ละคำ บอกตรงๆ ว่าซ้อคทุกคำพูดเลย คำพูดที่เขาพูดทุกคำ มันซ้อคหมด เพราะมันตีความเป็นปรัชญาไปหมดเลย ไม่เข้าสู่มรรคผลนิพพานเลย ถ้ามันเข้าสู่มรรคผลนิพพานเนี่ย มันจะเข้าสู่ฐานของจิต อย่างเช่นสมาธิเนี่ย อย่างเช่นเมื่อมาวานมาพูดโอ้ที่ว่าหลุดๆ เนี่ยสงสารมากนะ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเราจะเข้าสู่พื้นฐานของเราเอง เข้าสู่จิตจิต เข้าสู่สมาธิเนี่ย มันจะผ่านอุปสรรค เกรกรรมของคน จริตนิสัยของคน มันจะเข้าสู่ฐานของตัวเองเนี่ย การทำสมาธิจะเป็นแบบนั้น

เนี่ยถึงบอกหลวงตาถึงบอกยาก ยากตรงอันเนี่ย อันที่เราเนี่ย คีบๆ เนี่ย ยากตรงหาน้ำมันคิบ เนี่ย ยากมาก แต่ถ้าเจอน้ำมันคิบแล้วนะ รู้ว่าอยู่ตรงไหนแน่นอนนะ เจาะไม่ยากเท่าหา หาเนี่ยไม่รู้ ตรงไหนเลย นี่ก็เหมือนกันเราหาตัวเราเอง หาฐานของจิต ทั้งๆ ที่อยู่ในหัวอกเนี่ย หลวงปู่ฉันบอกเลยว่า ปลาในสุม ปลาในสุมเนี่ย มันอยู่ในร่างกายเราเนี่ย แต่หาไม่เจอวะ หาอย่างไรก็ไม่เจอ มันเป็นของดินนะ มันเป็นสมบัติของเราจริงๆ นะ สมบัติที่เราหากันเนี่ยมันเป็นสมบัติของโลก มันสมบัตินอกกาย

สมบัติของเราจริงๆ เนี่ยมันสมบัติในกาย เพราะจิตปฏิสนธิเนี่ยมันเกิดในไข่ของมารดาเห็นไหม มันอยู่ในเนี่ยมันอยู่จนชั่วอายุขัย มันก็จะออกไปหากพหชาติของมันใหม่ แล้วสติปัญญาของเราเนี่ยพบพระพุทธศาสนา พบครูบาอาจารย์เนี่ย แล้วเราจะรู้คั่นของเรา แล้วไม่มีใครทำให้ใครได้ พระพุทธเจ้าก็ทำให้ไม่ได้ ไม่มีใครทำให้เราได้เลย

มีสติปัญญาของเราทำได้ นี่สติปัญญาของเราเนี่ย สติปัญญาเนี่ย เราเกิดจากจิต ทุกอย่างเกิดจากจิต เกิดจากสมมุติหมด จิตก็เป็นสมมุติ ในภพชาตินี้เนี่ย มันไม่เคยตาย แต่มันเป็นสมมุติในภพชาตินี้ เพราะปัจจุบันเนี่ยมันเกิดเป็นเราเนี่ย คำว่าเราเนี่ยสมมุติชาตินี้ แล้วมันก็จะตายไป มันเกิดจากสมมุติเนี่ย นี่ถ้าเกิดสติปัญญาเนี่ย เชาวปัญญาเนี่ย มันเกิดจากบุญจากกรรม

ถ้าบุญกรรมมันสร้างมาเนี่ย สติปัญญาเนี่ยมันจะชัดเจน เข้มข้น พอเข้มข้นขึ้นมาเนี่ยสติเรา เข้มข้นเนี่ย ปัญญาเราเข้มข้นเนี่ย มันก็จะเข้ามาหาสู่ตัวเราเนี่ยได้ง่ายขึ้น จิตใจเราปานกลางก็หาได้แค่ ปานกลาง ๕๐ , ๕๐ จิตใจเราอ่อนแอ สัก ๒๕% ๑๐% เราอยากทำเนี่ยเห็นไหม เรา ๑๐% กิเลส ๕๐% กิเลสเรา ๕๐% เชาวปัญญาเรา ๕๐% กิเลสเรา ๕๐% แล้วถ้าเรามีเชาวปัญญา ๗๐ - ๘๐% กิเลสมันมีอยู่เนี่ยเห็นไหม เนี่ยงานหนักงานเบามันแตกต่างกัน ต่างกันตรงนี้ไง

ถ้ามันแตกต่างกันตรงนี้ เราก็อย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจ เราจะให้กำลังใจตลอดเวลานะ เพราะเวลาเราปฏิบัติ โอ้โฮ อยู่ในป่าในเขานะ อดอาหาร ๗ วัน ๘ วันนะ คนว่าอดอาหารในป่าไม่มีอะไรกิน กินแต่น้ำนะ โทษนะ โอ้โฮ ไม่รู้จะเอาหัวไปไว้ที่ไหนนะ มันหนักไปหมดเลยนะ ก็ยังสู้เนี่ย เวลา น้อยเนื้อต่ำใจเนี่ย คิดถึงพระพุทธเจ้ากับหลวงปู่ฉัน ในใจเราเนี่ย มีพระพุทธเจ้า หลวงปู่ฉัน ความทุกข์มันไม่ได้ขึ้นดินหลวงปู่ฉัน ใช้คำนี้ประจำ หลวงปู่ฉันทุกข์กว่ามึงเยอะนัก

เพราะหลวงปู่ฉันนะอยู่แถวอุบลนะ เขาก็ไล่จับมา ทั้งภาคเลยสั่งไม่ให้ใส่บาตร ต้องหนีเข้า ป่านะ เขาจะให้หลวงปู่ฉันเป็นเจ้าของจังหวัดอุบล ท่านไม่ยอมเป็น ท่านหนี พอหนีเขาก็สั่งเลย ห้ามใส่บาตร พอห้ามใส่บาตร สมัยนั้นปฏิบัติเนี่ยไม่มีใครส่งเสริมเลย หลวงปู่ฉันทุกข์กว่าเราเยอะ

นัก ไปปฏิบัติที่ไหนก็ไม่มีใครรู้เห็นด้วย ไม่ส่ง ไม่เสริม ยังแถมบังคับจะให้ออกไปเป็นเจ้าคณะจังหวัด ให้ออกไปเป็นเจ้าคณะอำเภอ ตั้งพระครูให้อะไรให้ ก็หนี หนี หนี หนีอย่างเดียวนะ ท่านหนีทั้งโลกด้วยแล้วท่านต้องหนีกิเลสท่านด้วย แล้วท่านต้องอยู่ในป่าในเขา

ฟังหลวงตาเล่าที่ไร หลวงตาบอก ฟังหลวงปู่มั่นที่ไรนะ น้ำตาไหลต้องหันหน้าเข้าหาผานะ นั่งร้องไห้คนเดียวนะ ฟังเวลาท่านทุกข์ แล้วอย่างพวกเรามีอะไรนะ อย่างมีครูบาอาจารย์ชี้แนะขนาดนี้ แล้วมีจะหนีไปไหน จันเวลาอยู่ในป่าในเขาเวลาทุกข์นะ คิดเลย ทุกข์มีไม่ได้ขี้ตื่นหลวงปู่มั่นหรือ หลวงปู่มั่นทุกข์กว่ามีเยอะนัก อ้อ ทุกข์น้อยกว่าเขาค่อยยังชั่วหน่อย ขึ้นมาสู้กับมันอีก สู้อยู่อย่างเงี้ย สู้มาตลอด จะนั่นพอเราเห็นโยม ตากแดด ๓ วัน ๔ วันนะ มาหน้าเกรียมๆ เนี่ย โธ่ เห็นมันแล้วมันสงสารทั้งนั้นนะ

แต่เราทุกข์มาก่อนโยม เราทุกข์มากกว่านี้เยอะนัก หลวงตาครูบาอาจารย์ทุกข์กว่าเราอีก เพราะอะไร เพราะข้างนอกเขาบีบคั้นเข้ามา ข้างในก็บีบคั้นเข้ามา ใจข้างนอกเนี่ยเราปกป้องให้หมดเลย กุสร้างไว้ให้อย่างดีเลย กุจ้างเวรยามเฝ้าให้พวกมันด้วย ขออย่างเดียวมีอย่าทะเลาะกันนะ อย่าทะเลาะกัน กุทำให้หมดเลยนะ เพราะเราทุกข์มาก่อน

หลวงปู่มั่นนะ โลกก็บีบคั้นเข้ามา กิเลสก็บีบคั้นเข้ามา ท่านยังสู้เอาตัวรอดได้ แล้วเราทำไมสู้เอากันไม่ได้ แล้วจะมาเอาสะดวกสบายเอาอย่างที่เขาว่ากัน จะไปเชื่อเขาก็โง่ มันไม่จริงเพราะความคิดความเห็น การกระทำคำพูดมันไม่เหมือนกันสักอย่างหนึ่ง มันไม่เป็นความจริง มันไม่เหมือนความจริงเลย

จะนั่นเนี่ยเวลาเขามาบอกไง พุทโธ มาแล้ว แล้วหลุดมาแล้วเนี่ย ถ้าเป็นเรานะเราหน้าแตกเลย ก็พุทโธด้วยกัน หลุด แล้วไปดูกายดูจิตมันดินะ แล้วทำไง พุทโธหลุด ก็บอกว่า เอ็งจะหลุดไม่หลุดเอ็งก็กลับมาพุทโธใหม่ ถ้ากลับมาพุทโธเอ็งก็จะเข้าสู่จิตนะ เมื่อวานบอกเขาดี ๆ บอกเขา เอ็งกลับไปทำดูก่อนนะ ทำเสร็จแล้ว แล้วค่อยมาคุยกันใหม่

น่าสงสาร น่าสงสารเพราะทุกคนแสวงหาทางออก แล้วพอทางออก ทางที่ถูกต้องไป เรามันเป็นเวรเป็นกรรม เวรกรรมนะ ถ้าจิตของเราเนี่ย ปัจจุบันเนี่ยจิตที่จะหลุดเนี่ยนะ เหมือนจิตของเราเนี่ยมันมีปัญหาอยู่แล้ว แล้วไปเจอพอมานักปฏิบัติเข้าไปเนี่ย พอเราไปเผชิญกับความจริงของเราเองนะ มันก็ล่อกล่อก มันมี... เราก็จะตื่นเต็นไปกับมัน แต่ถ้าจิตเราปกติเนี่ยเจออะไรมันมันคง เจออะไรมันก็มันคง

เราปฏิบัติใหม่ๆ ไปอยู่ในป่าเนี่ย บางทีเนี่ยมันเป็นสิ่งที่จิตวิญญาณเนี่ย มันโถมเข้าไป โถมเข้าไปเลยนะ พอโถมเข้าไปเรา อี้ สู้มัน อย่างที่ในประวัติหลวงปู่มั่นเห็นไหม พระอยู่ในป่า อยู่ในป่า ชำนาญแล้วกลัวผีมากเลย กลัวจนกลัวเต็มทีนะ เอ...เสียงกุกกัก กุกกักนี่กว่าผีหลอก ทนไม่ไหวก็ลืมหาคาถุ อ้อหมามันมาหาอะไรกินนะ เนี่ยถึงบอกว่าเราเนี่ยสู้หมาไม่ได้เห็นไหม เราคิดไปเองเห็นไหม ไล่เราเป็นคนแท้ๆ หมามันยังไม่กลัวเลย มันเข้าไปหาเศษหากินอยู่ในป่าช้า

ไอ้เราเป็นคนทั้งคนมานั่งกลัวผีอยู่เนี่ย แล้วนี่กว่าผีมา ผีมา ที่ไหนได้หมามันมา ตกใจกลัวเกือบตายกลัวผี ที่แท้มันเป็นหมาเห็นไหม เนี่ยเพราะมันเป็นความคิดของเราเอง มันเป็นความคิด ความเห็นในใจของเราเอง ที่นี่ความคิดในใจของเราเนี่ยถ้ามันอ่อนแอเนี่ย พอมีอะไรเข้ามามันตกใจ หลุดอย่างนี้ก็มี ส่วนใหญ่หลุดอย่างนี้เยอะกว่า

แต่ถ้าหลุดโดยกรรมนะมันเห็นภาพเห็นสิ่งต่างๆ แล้วมันตกใจ สตินี้สมบูรณ์ แล้วตกใจ เว้น..เบลอเลย ถ้าอย่างนี้ปั๊บนะต้องพยายามฟื้นสติ พยายามตั้ง..เนี่ยไปกราบพระแล้วฟื้นสติ ถ้าฟื้น สติก็ดึงกลับมาปกติเนี่ย โอกาสอย่างนี้มีบ้างเพราะมันเป็นกรรมของสัตว์ สัตว์เราสร้างบุญสร้างกรรมมาไม่เหมือนกันนะ ฉะนั้นเราอย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจในประสบการณ์ของเรา เราต้องตั้งใจของเรา

ฉะนั้นเราพยายามรักษาของเรา ต้องเป็นอย่างนี้ ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ ศิล สมาธิ ปัญญา ถ้าไปอยู่ข้างนอกๆ เนี่ยกลัวจะหลุดใช่ไหม เราใช้ปัญญาของเราเนี่ยคือไม่ลงลึก มันต้องลงลึก ลงไปเพื่อจะเกิด..ลงลึกเพราะอะไร เพราะอุปาทานมันอยู่จิตได้สำนึก ปัญญาที่แก้กิเลสมันเป็นปัญญา จิตได้สำนึกนะ หลวงตาบอกว่าปัญญากลางหัวอกไม่ใช่ปัญญาสมองนะ หลวงตานั่นประจำ แต่เพียง หลวงตาท่านไม่พูดชัดๆ กลัวคนจะจำไปโม้ต่อมั้ง

เวลาท่านจะพูดนะ ท่านบอกว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากจิตนะ ปัญญาเกิดจากหัวอกนะ นะหลวงตาอย่าประจำไม่ใช่ปัญญาจากสมองนะ ไอ้เราเนี่ยปัญญาสมองทั้งนั้น นี่ปัญญาสมอง ถ้าปัญญาสมองมันเป็นสามัญสำนึก มันต้องมีก็ไม่ต่างกัน เพียงแต่เอาสมองโล่มันเข้าไป โล่มันเข้าไป มันจะลงไปสู่อก แล้วพอลงสู่อกแล้วมันเกิดปัญญารุ่งขึ้นมา เฮ้อ มันจะเห็นต่าง จิตมันพัฒนามันจะเห็นต่าง เห็นตัวเอง ถ้าเห็นตัวเองอันนี้จะเป็นความจริง เนี่ยจิตตภาวนา จันเห็นใจมาก เห็นใจมาก ทุกข์ยากก็ทุกข์ยากมาก

หลวงปู่มั่นทุกข์มากกว่าเรา พระพุทธเจ้าทุกข์กว่าเรา ไอ้เราก็อทุกข์ นี่เพียงแค่จิตของเรามันหวังมรรคหวังผลไง ก็คิดว่าแก่งั้นๆ จะได้ แล้วมันยังไม่ได้ ได้ไม่ได้ภาวนาไป ภาวนาไปนะ ภาวนา

ไปถึงจนวันตาย แม้แต่ในปัจจุบันเนี่ยหลวงปู่ขาว เวลาท่านสำเร็จแล้วเห็นไหม ทางจงกรม ๓ เส้น พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ๒ ชั่วโมงเช้าพระพุทธรูป ๒ ชั่วโมงกลางวันถวายพระธรรม ๒ ชั่วโมงตอนเย็นๆ ถวายพระสงฆ์ ท่านเป็นพระอรหันต์นะ ท่านเดินจงกรมวันละ ๓ เส้น ๔ เส้น หลวงปู่ขาว

หลวงตาท่านเดินจงกรมจนป่านีเห็นไหมเป็นผลอยู่นั่นนะ ตะทางจงกรม ตะทางจงกรม ๘๘ ยังเดินจงกรมอยู่เลย มันวิหารธรรม วิหารธรรมเป็นเครื่องอยู่ ท่านเป็นพระอรหันต์ท่านยังเดิน จงกรม ยังภาวนากันอยู่เลย โอ้เราจะเอามรรคผลนิพพาน คลานไปก็คลานมา เดินยังไม่กล้าเดินเลย เนี่ยเอาคตินิยมอย่างนี้มาสู้ มาเป็นคตินิยมของเรา แล้วเราจะทำของเราเพื่อประสบการณ์ความจริง ของเรา เพื่อประโยชน์กับเราเนอะ เอวัง